

Ó, rinocérosz *r é s z l e t e k*

127.

Fekete péntek után a szombat. Másnapos hókotrók tüllszoknyában balettoznak. A park végtelen fehér tó. A rinocérosz döntése megmásíthatatlan, ezt a napot az etnográfiai múzeumban tölti. A földszinten a hazai táj prehistorikus emlékei, amforák Schliemann trójai ásatásairól. Majd hirtelen Egyiptom. A varázslatos múmiák. A terem másik fele az inka agyagedényeké, de felbukkan néhány szőrmekabát is az Amur vidékéről. Az elhelyezés átmeneti, és már harminc éve változatlan. Miért jön ide a rinocérosz mindig karácsony előtt? Mindenki ízlése szerint kínozza magát. De hát a rinocérosz nem szereti, ha választania kell. Jobbra a pápuai bálványok raktári állománya és Benin csodás bronzai, balra Argentína kihalt őslakóinak urnái. Az irány természetesen Afrika.

De csakhamar eltéved, ami Kolumbusz után sem ritkaság, várják a Csendes-óceán szigetei és a Tűzföld! Végül az utolsó amerikai terem, ahová a szomszédos Chile és Mexikó készületlenül bocsátja. A csukcsok és az eszkimók még sohasem láttak rinocéroszt. Ez meg miféle szerzet? Ugyan már, csak kitaláció. Egy csésze tea maga lenne a megváltás. Csakhogy Krisztus még sokára születik. Hosszú az út, nem látszik az igazság, honnan lenne erő a rinocéroszban, hogy Elő- és Hátsó-India, Kína, Indonézia no és persze Japán lenyűgöző kincseit egy emelettel följebb rendes látogatóhoz illőn fogadja? Egy indiai istenség aranyhintaja mellől egy damaszkuszi viaszbaba mered a befagyott szombat délutánba. És ez még közel sem az utolsó szint. Az antropológiai gyűjtemény a gipszöntvényekkel türelmetlenül vár rá a hófelhők alatt. Odakint a közlekedés megbénult. Jöjjön egy új Schliemann, kiásni a várost a váratlanul jött hó alól!

128.

A rinocérosz november 26-án reggel dolgozni indult. A lakhelyéhez legközelebbi buszmegállóban felszállt a buszra, és leült a középső ajtóval szemközt. A megszokott reggeli képek az üveg mögött. Autók, emberek, por és valami zöld. De a kép és a hang egy-két perc múlva megszakadt. Hiba a közvetítővonalban. A rinocérosz pofázmánya nem illett a környezetbe. Órák múlva a Honvéd kórház sürgősségi osztályán ébredt. A családja éppen jött felé. Tolószéken gurították, a neurológiai osztályra együtt mentek. Napokig vizsgálták, hogy kiderüljön, mi történt. Az egyik szemével semmit nem látott. A homloka és az arca labdányira dagadt. A legfélelmetesebb a magatehetetlenség volt és a kiszolgáltatottság. A kabátja, a ruhája széttépve. A homlokát megvarrták. Két nyakcsigolyája eltört. De élt. Dolgom van, hajtogatta a rinocérosz, dolgom van, és éppen itt. Nem mozdulhatok egy tapodtat sem.

129.

Öreg tó az erdő szélén.
Rinocérosz ugrott a vizébe.
Ó rinocérosz, hát erre vártunk?
Egy csobbanás a csöndben.

130.

„A nagy összeomlás tíz vagy tizenöt év múlva be fog következni. A lavinát senki nem fékezheti meg. Az egyedüli békés megoldás az lenne, ha a rinocérosz visszatérne Afrikába, de az elitek ezt nem támogatnák. Harcosok, itt az idő a cselekvésre! Néhányan már cselekedtek. Ők emlékeztettek bennünket a rinocérosz halandóságára. Mint az erdő egyszerű lakója, aki az eseményeket közelről szemlélem, nagy megkönnyebbülést érzek. A rinocérosz végre megfizet a megerőszakolt angol nőkért, a párizsi halottakért, az elgázoltakért Svédországban és Németországban. Mi nem hívtuk őt. Az őzikéknek és a vaddisznóknak jár az elégtétel!”

131.

Az erdő sötét, közel az éjféli. A fényoszlop folyton kanyart mutat. A kimért idő következő percét. Rejti, hol fordul a sors, melyik lesz az a pillanat. Mi tartozik már össze, mi válik széjjel. Sötét az erdő, mint elalvás előtt. A műszerfalon fölvillog egy vészjel. A lábfej a pedálon, megfeszül a nyak. De ami bomlani készül, erősen tart még. Miféle mámor játéka ez? Fordul a sors, sötét az erdő. A fényoszlop folyton kanyart mutat. A látvány egy szűkülő fémcső, a végén a fák egyetlen pontba húzódnak. És ami bomlani készül, erősen tart még. Rejti a sors, melyik lesz az a pillanat. A műszerfalon villog a vészjel. Zúg a motor, az ujjak elfehérednek. Zúg a motor, közel az éjféli. Aztán hirtelen szünet, szünet... Az idegekben megáll az idő. Zúg a motor, sötét az erdő. A fémcső végén kivágódik egy test. Egy rinocérosz az út közepén? Fékezz, fékezz! Idő szaga, hangszálak. A fényoszlop üres kanyart mutat.

132.

Sötét a Nap szeme,
nem vigyáz rám,
egyedül vagyok, bokor alján alszom.
Sötét az éj szeme,
nem vigyáz rám,
utálnak, kerülnek, messziről búzlók.

133.

Úgy szeretném. Úgy akarom.
Úgy szeretném. Úgy akarom.
Úgy szeretném a szemedet kinyomni.
Úgy szeretném a füledet letépni.
Úgy szeretném a töködet levágni.
Úgy szeretném a beledet kitépni.
De sajnós nagyon szerelmes vagyok beléd.
Sajnos fülig beléd szerelmesedtem.
Rinocérosz, a kurva anyád.
Rinocérosz, a kurva anyád.

135.

Az életem, jegyezte föl a rinocérosz, a legigazabb életem kiismerhetetlen. Amíg a szív nem húzza össze magát legelső és legutolsó dobbanására, nem leszek képes meghallani szinkópált dallamai mögött azokat a hangokat, amelyekért megszülettem. És mégis a vágyak, jegyezte föl a rinocérosz, csakis a vágyak tartják melegen a lelket, akár teljesülnek, akár nem, sőt akkor a leginkább, ha elháríthatatlan akadályokba ütköznek. Eljön az idő, ebben biztos vagyok, amikor a puszta lét, a legegyszerűbb mozdulatok válnak imává, egyfajta eszközzé arra, hogy mindenkitől elrejtve eljussak valami ürességhez, és ez az üresség lesz minden, amit valaha is bírhatok ezen a földön. Mert a birtoklás egyetlen lehetséges módja, ha nem kérünk semmit, csak hiszünk benne. De még ebben az ürességben sem némul el a kérdés, hogy szörnyeteg voltam-e, vagy csak olyan, mint bárki, aki élt. Az utolsó esélyem talán az lesz, hogy megmentsem magam, jegyezte föl a rinocérosz, ha a végső pillanatban a csönd helyett rablót kiáltok. Hiszen ha belegondolok, már ma is föl kellene jelentenem magam az első rendőrőrsön.

136.

A rinocérosznak nincsen mítosza. Az elefánt, a majom, a bika és a kígyó köré csodás történetek fonódnak, nem beszélve a lóról és a szárnyas szörnyekről, amelyek talán soha nem is léteztek. A rinocérosz előtt a képzelet földje tiltva volt. Élete jelentésten, értéke csak holtan van. És ezt a kitüntetést is, melyről szívesen lemondana, egy ostoba tévedésnek köszönheti. A szarva, aminek a kínai orvoslás általános gyógyerőt tulajdonít, nem egyéb mint szőrszálak kötege, amit az orrmirigyeiből szivárgó ragasztóanyag ragaszt össze. Csupa keratin, mint az emberi köröm, a hajszál, a lovak sörénye vagy patája. Hogy mégis miért a rinocérosz vált a butaság áldozatává, és tette a tülkét értékesebbé az aranyból, és nem például a lovak? Nos, mert a rinocérosz a tülkével mutat némi, ámbar igen távoli hasonlóságot az unikornishoz, ami tudvalevőleg sosem létezett, de ez a tény nem oszlathatta el a hitet, hogy szarvának pora minden mérget hatástalanít. Szerencse, hogy rinocéroszra nem szűzlányok feláldozásával vadásznak, miként az unikornisra. Ez esetben a mítosz további áldozatokat szedne.

137.

– Miért e hirtelen lustaság? –
kérdte magától a rinocérosz.
– Alig tudom fölébreszteni magam.
Fogva tartanak zavaros álmaim.
Pedig mennyit félek, menekülök bennük.
Zuhog a tavaszi eső.

